

Generalforsamling 2006

Mundtlig beretning

Vi vil også i år følge den gamle tradition, at vi ved indledningen af den mundtlige beretning mindes vore kolleger, der er døde siden sidste generalforsamling. Derfor bedes I rejse jer og vi vil lade tankerne gå til de døde, som vi hver især kendte, - og for dem alle udtale et "Æret være deres minde".

Tak.

Danmarks Kordegneforening har i år eksisteret i 100 år under forskellige navne og med større eller mindre enighed mellem Danmarks kordegne. Det er med stor respekt for mine mange forgængere, at jeg nu i dette jubilæumsår står her og aflægger beretning.

Vi står over for mange udfordringer og det er der ikke noget nyt i. Der har altid i et eller andet omfang været blæst om vores arbejde, og det var jo også derfor man i 1906 stiftede "Foreningen af Klokkere og Kordegne i København og Omegn".

"Det var de usikre og uensartede økonomiske forhold, der var grunden til, at klokkerne sluttede sig sammen i en forening" skrev den daværende formand i jubilæumsskriftet for 50 år siden.

I dag kunne man skrive, at det er usikkerheden om vore arbejdsvilkår, der gør, at vi fortsat er enige om, at stå samlet i Danmarks Kordegneforening.

I har fået den skriftlige beretning tilsendt og jeg finder ingen grund til at gentage, hvad skrevet står, men jeg vil i denne mundtlige del mere koncentrere mig om nyheder og desuden forsøge at lægge nogle linier ud i fremtiden.

I kender situationen omkring bemanning af sekretariatet i Vejle og ved derfor også, at vi siden februar har arbejdet med at få ansat en ny faglig sekretær. Det er derfor med stor glæde, at jeg i aften kan præsentere Bettina Ulstrup Aagaard for jer og samtidig præsentere jer for Bettina.

(Bettina kommer op på podiet)

Bettina opfylder de krav, vi i bestyrelsen stillede til en ny faglig sekretær: Hun er jurist med en stor og bred faglig ballast, hun er i sin bedste alder og vi har ansat hende på mere end halv tid, - nemlig med en stillingsbrøk på 32/37.

Bettina tiltræder den 1. juli og jeg er overbevist om, at vi her har fundet den helt rigtige.

Hvis Bettina er lige så stædig og kreativ, når hun skal forhandle for jer, som hun var, da hendes egne vilkår skulle forhandles med mig, så kan jeg kun sige, at det lover godt!

Der er også nok at tage fat på. Først og fremmest glæder bestyrelsen sig til, at Bettina overtager de vanskelige og tidskrævende personsager og dermed frigør forhandlingsudvalgets og formandens arbejdskraft til mere politisk rettede overvejelser.

Vi ved, at der meget snart kan forventes et udspil om overenskomstansættelse. Vi ved ikke, hvilke tanker man gør sig i Kirkeministeriet, men vi ved, at vi ikke får noget foræret. Der er allerede adskillige ting, som vi næsten tog for givet, der nu slet ikke er muligt.

Det er f. eks. nu helt umuligt at bruge lønpuljer til omklassificeringer, og det gik jo ud over assistenterne.

Den (næsten) lovede omklassificering gik i vasken, fordi alt nu afvises og udsættes med den begrundelse, at der overvejes en ændret ansættelsesform for kirkefunktionærer.

Det samme var begrundelsen for, at lokalløn 2005 pludselig ikke kunne bruges til at fortsætte vores omklassificeringsprojekt, selv om vi (ganske vist mundtligt) havde aftalt dette.

Derfor har vi indgået en lokallønsaftale, der stort set kun indebærer engangsbeløb, men det har dog den virkning, at pengene så kan genanvendes nu. Vi ved bare ikke til hvad.

Jeg sagde stort set engangsbeløb, for det viste sig umiddelbart efter lokallønsaftalen for et år siden, at der stadig fandtes en almindelig kordegnestilling uden rådighedstillæg. Det er der nu rettet op på. Resten af aftalen drejer sig om engangsbeløb på 5.000 kr. til 11 kordegne med rådighedstillæg, der ikke passer til lønrammen, engangsbeløb på 11.000 kr. til 15 kordegneassistenter i de laveste lønrammer og engangsbeløb på 10.000 til 7 andre kordegne.

Der er ingen tvivl om, at de kommende forhandlinger om overenskomstansættelse og Ny Løn vil lægge beslag på mange både økonomiske og arbejdsmæssige resurser og her er det også af stor betydning, at vi fremover har en jurist i huset.

Det er også nødvendigt i den nuværende situation, at vi sørger for, at vi ikke står alene. Det gamle samarbejde mellem kirkefunktionærorganisationer i CO-II er på vores initiativ genoplivet og det er (også på vores initiativ) udvidet til at omfatte alle kirkefunktionærorganisationer.

Vi ved ikke hvad dette ender med, men vi ved, at vi er nødt til at støtte hinanden, og derfor skal alle samarbejdsmuligheder undersøges. Vi ved ikke, om Danmarks Kordegneforening kommer til at fejre 150 års jubilæum, men vi ved, at vi ellers vil være med i en anden form for fagligt samarbejde, for kun ved at stå sammen kan vi kæmpe for det samme. - Som de gamle indså for 100 år siden.

Det giver mig så anledning til at nævne, at I også selv skal overveje, hvad I siger ja til. Hvis f.eks. bare fem kordegne rundt omkring i landet siger ja til gratis afløsning af

naboen eller omegnens præster i ferieperioder, - så er det jo blevet kutyme, og det er meget svært for nummer 6, 7 og 8 at få et lignende arbejde aflønnet. Sammenhold betyder, at man ikke uden videre går ind på vilkår, der skader naboen.

Som en lille reminder om det, er der anbragt en hilsen fra Hagbard den Skrækelige i jeres kuvert.

Jeg vil gå videre med nogle kommentarer til Kirkeministeriets arbejdsgruppe om folkekirkens struktur.

Overordnet vil jeg sige, at arbejdsgruppens debatoplæg i alt for høj grad bærer præg af, at der er for mange teologer i gruppen. Det var et valg fra kirkeministerens side, at kirkefunktionærerne ikke skulle være med, og det må de så tage følgerne af. Det betyder, om ikke andet, at vi står helt frit til at kritisere arbejdet. I januar blev det dog besluttet, at arbejdsgruppen ville holde et møde med alle kirkefunktionær-organisationer. Ved den lejlighed blev vi kritiseret for, at vi ikke forholdt os til folkekirkens økonomiske situation – underforstået, at vi ikke ville vise tilbageholdenhed i vore krav til løn- og arbejdsvilkår. Jeg gjorde det ved den lejlighed helt klart, at vi tilbyder et kvalitetsprodukt, som arbejdsgiverne kan købe, hvis de vil og har råd, - men vi går altså ikke ind på at arbejde gratis for at redde folkekirken.

Arbejdsgruppen har åbenbart set det som sin mission, at pege på folkekirkens lønudgifter som et problem i forhold til begrebet ”at lave kirke for penge”.

Det er en helt forkert opstillet modsætning. Folkekirkens stigende lønudgifter er netop udtryk for, at der rundt om i sognene ”laves mere og mere kirke” og at det laves bedre og bedre fordi det bliver mere professionelt og kvalificeret.

Når der ansættes sognemedhjælpere, betyder det kirkelig aktivitet og når vi på vores sædvanligvis professionelle måde klarer flere og flere administrative opgaver, bliver der plads til, at de valgte menighedsrådsmedlemmer får overskud til kirkeligt arbejde, - og når vi som kasserere påtager os, at have overblik over sognets økonomi, så giver det også bedre og bedre udnyttelse af midlerne.

Et andet stort emne i debatten har været spørgsmålet om ledelse i folkekirken.

Lad mig slå fast, at der alt for mange steder er problemer med manglende ledelse, men man kurerer ikke et problem ved at indføre et nyt. Det helt fatale i forslaget, der skal gøre præster til ledere, er, at man uden videre går ud fra, at 5-10 års teologistudier giver ledelseskompetence.

I alt, hvad jeg har sagt og skrevet om dette emne, er det helt afgørende og gennemgående træk, at man ikke løser nogen problemer ved at sætte folk til arbejde, som de ikke har forstand på. Uanset hvem man placerer som ledere i folkekirken, skal der uddannelse til, og derfor arbejder bestyrelsens uddannelsesudvalg intenst med dette emne.

Vi skal simpelthen kunne tilbyde os, som de bedste administrative ledere og de bedste sparringspartnere til overordnet ledelse i sognene.

Et nyt emne er dukket op i debatten de seneste dage.

”Præster vil have fri om søndagen” stod der i avisen.

Det giver selvfølgelig anledning til både morskab og forargelse. Jeg vil ikke for nuværende tage stilling til rimeligheden i kravet om flere friweekender, men bare pege på, at det bestemt ikke vil være klogt af os, at gå foran i kravet om at slippe for weekendarbejde. Vi er nødt til at tage konsekvensen af, at vi fortsat fastholder (og det skal vi blive ved med), at kirketjenesten er den ene af vore kerneopgaver.

Det er kirketjenesten og ministerialbogsføringen, der giver os vores grundlæggende identitet som kordegn, og derfor vil det give bagslag, hvis vi beklager os over, at vi har søndagsarbejde.

Hvor længe den identitet holder i virkelighedens verden ved ingen af os, og det er jo nok baggrunden for, at Vestjysk Kreds har ønsket en debat om dette i aften. Det vender vi tilbage til under dagsordenens punkt 5.

A propos identitet, så har vi jo for 3 uger siden fået en helt enestående mulighed for at vise vores professionalismisme.

Jeg tænker på navneloven. Den har fyldt meget hos os alle, men jeg er også overbevist om, at borgerne har oplevet en god og perfekt sagsbehandling fra enhver kordegn i hel landet. Vi ved godt, hvad navneloven har af konsekvenser for de gamle giftenavne og adresseringsnavne og hvad der ellers har været af mærkelige ting i tidligere love. Det er så bare dybt beklageligt, at så mange folketingspolitikere åbenbart ikke aner, hvad de har vedtaget og allerede få dage efter lovens ikrafttræden proklamerer, at loven skal laves om.

Til det er der kun ét at sige: Kan vi så få arbejdsro!!

Det kom åbenbart bag på en hel del ministerialbogsførere, især præster, at superbrugerordningen blev afskaffet samme dag, som navneloven trådte i kraft. Det har været en yndet sport at udbrede det rygte, at superbrugerordningen blev afskaffet fordi vi ikke ville være med. Dette rygte har intet på sig. Vi har bare påpeget, at vi ikke ville bruge vores i forvejen reducerede lokallønsmidler til at løse Kirkeministeriets problem. Det havde man faktisk accepteret og havde meddelt os i mail den 14. december at

”Det er ministeriets ønske, at ordningen skal fortsætte i sin nuværende form.” I mailen var der nogle praktiske spørgsmål, som jeg besvarede positivt den 20. december og derfor burde sagen jo køre efter en snor.

Tirsdag den 27. december meddeles det så, at superbrugerordningen er afskaffet fordi der ikke længere er behov for ordningen.

I den situation har vi ikke andet at gøre end at tage dette til efterretning. Jeg er overbevist om, at kordegnene nok skal klare opgaverne. Hvis nogle provster og præster mener, at de har et problem, så må jeg bare koldt og kynisk meddele, at hvis

kirkeministeriet har en personalegruppe, der ikke kan løse den opgave, som de er sat til, så må opgaven jo flyttes til nogen, der har forstand på det. Vi er parate.
– men naturligvis er det ikke gratis.

Jeg vil nu omtale et par mere interne foreningsemner.

Foreningens informationsniveau bliver mere og mere udbygget.

Nogen er af den opfattelse, at vi skal være mere synlige i den offentlige debat. Det er hele tiden et spørgsmål om balance. Jeg har som formand den holdning, at vi altid skal have en mening om dagsaktuelle emner, der har relevans til vores arbejdsområde, og derfor har I også jævnligt kunnet se mig citeret i Kristeligt Dagblad. Derudover kunne vi naturligvis af egen drift skrive læserbreve og lignende, men det er ikke altid, at en sag, der popper op er bedst tjent med, at vi holder liv i den.

Vi skal sørge for, at vore holdninger er kendt, men ikke markere os så ofte, at ingen gider høre på os.

Kordegnes Blad (der jo ikke er omfattet af navneloven) og hjemmesiden bliver stadig mere og mere integrerede og vi synes selv, at begge medier fungerer efter hensigten. Begge dele læses med stor interesse af mange andre end kordegne og vi får mange gode tilkendegivelser.

Det giver mig anledning til at takke vore redaktører af både bladet og hjemmesiden. Specielt Anne-Lise skal i aften nævnes, da det bliver den sidste mulighed. Den unge redaktør falder for aldersgrænsen og overlader et levende og dynamisk blad til sin efterfølger.

På hjemmesiden har vi nu besluttet at lave et forsøg med et lukket chat-rum for foreningens medlemmer. Det har for nogen været et længe næret ønske at have et sted, hvor vi kan tale sammen uden at andre lytter med. Nu gør vi forsøget, og det er så op til jer at afgøre, om chatrummet skal bruges eller det skal lukkes igen.

Et andet væsentligt emne er den stadig vanskeligere rekruttering til tillidsposter. Da valget af tillidsrepræsentanter var færdigt i efteråret manglede der 6 ud af 23. Det er mere end 25%.

Jeg er nødt til at spørge jer, hvad I har tænkt jer at gøre ved det?

Det samme gør sig gældende, når vi skal opstille kandidater til bestyrelsesvalget. Der er i aften opstillet de 4, der skal være for at fylde pladserne, men der er ingen suppleanter. Hvad skal vi gøre ved det? Formelt kan vi jo ikke engang overholde vores vedtægter.

Jeg vil tage initiativ til, at Valg- og vedtægtsudvalget i næste samling kigger nøje på, om der måske bør ændres noget i vedtægterne, så vi har handlemuligheder, hvis der ved fristens udløb er for få kandidater opstillet.

Jeg ved godt, at vi lige har givet vedtægterne et hovedeftersyn, men da udvikling er dynamisk, vil der også være behov for, at vedtægter er det.

Vi må dog se i øjnene, at vi ikke kan løse rekrutteringsproblemer med vedtægtsændringer.

Det handler om, at I selv må op af stolene og finde de kandidater, som både kan og også skal overtales til at ville.

En bestyrelsespost giver arbejde, men det giver også oplevelser, indflydelse og skulderklap.

Til slut vil jeg minde om, at denne beretning skal høres i sammenhæng med den skriftlige beretning i hæftet, og i den er der desuden henvist til, at bestyrelsens praksis- og visionsbeskrivelser på hjemmesiden er at opfatte som en del af beretningen.

Vi har stadig en god og livskraftig forening og det er stadig dejligt at være kordegn. - og med disse ord overlades beretningen til generalforsamlingens behandling.